



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2014, čj. MSK 46158/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 4. 2015, čj. 20 A 27/2014-42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 8. 1. 2014 Magistrát města Ostravy uložil rozhodnutím o přestupku čj. SMO/009366/14/DSČ/Jaš pokutu ve výši 4 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel na dobu 4 měsíce. Přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, se žalobce měl dopustit tím, že dne 17. 9. 2013 v 15:19 hod. na dálnici D1, na 346,6 km ve směru jízdy na Bohumín, před vjezdem do tunelu Klimkovice, řídil motorové vozidlo zn. BMW GT 530, RZ: X, přičemž v místě, kde byla stanovená rychlost jízdy nejvýše 100 km/h, mu byla silničním rychloměrem RAMER 10 C naměřena okamžitá rychlost 141 km/h; po odečtu možné odchylky 3% tedy jel rychlostí nejméně 136 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 30 km/h a více. Tímto jednáním porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. c) citovaného zákona, v návaznosti na § 9 odst. 1 písm. u) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích.

[2] Žalovaný k odvolání žalobce v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že snížil pokutu na částku 3 000 Kč a zákaz činnosti na dobu dvou měsíců. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že nepovažoval za relevantní zpochybňování správnosti postupu policistů při měření rychlosti. Rozhodujícím důkazem ve spojitosti se záznamem o přestupku byl snímek pořízený radarovým rychloměrem, který zřetelně zobrazuje zadní část vozidla i detail registrační značky žalobce. Správní orgán provedl výslech policisty R. M., který prováděl měření rychlosti. Z výslechu vyplynulo, že policista postupoval v souladu s návodem k obsluze. Námitku, že v místě měření nebyl stanoven limit 100 km/h, rovněž soud nepovažoval za důvodnou. Závěry žalobcem předloženého tzv. odborného posudku jsou založeny na nepřezkoumatelném a nezdokumentovaném postupu zpracovatele, jehož odborná kvalifikace navíc není zřejmá. Krajský soud důkaz odborným posudkem neprovedl, neboť měl za to, že zákonnost průběhu měření nebylo třeba doplňovat dalšími důkazy. Nepovažoval ani za nutné provádět důkaz ohledáním místa přestupku, jelikož stíhané jednání bylo prokázáno bez důvodných pochybností.

II. Kasační stížnost

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. V ní uplatnil důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že nebylo prokázáno, že by v místě měření byla stanovena nejvyšší povolená rychlost na 100 km/h. Tvrzení svědka M. tuto skutečnost neprokazuje; značení je v místě proměnlivé, neboť jde o digitální tabuli. Výpověď svědka je nevěrohodná a nevyvrací tvrzení stěžovatele, že taková dopravní značka v místě měření umístěná nebyla.

[5] Stěžovatel dále napadl způsob měření rychlosti. Tvrdí, že bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze rychloměru. Pro správnost výsledku měření musí být dodržen úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla. K tomuto argumentu stěžovatel navrhl v řízení před krajským soudem provést důkaz odborným posudkem, dle kterého odklon radarového svazku od osy měřeného vozidla dodržen nebyl. Soud pochybil, jestliže takový důkaz odmítl provést. Soudem vyjádřený názor, že odborný posudek nevypracoval soudní znalec, není relevantním odůvodněním neprovedení důkazu, neboť nelze zaměňovat „odborný posudek“ se „znaleckým posudkem“. Takový posudek jako listinný důkaz jistě nemá kvalitu znaleckého posudku, avšak není důvod, aby jím nemohl být proveden důkaz. Soud dle stěžovatele dostatečně neosvětlil důvody, pro které odmítl důkaz odborným posudkem provést.

[6] Stěžovatel dále považoval výslech policisty M. stran provádění měření za nepoužitelný. Odpovědi svědka, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, nemohou obstát, jelikož jsou pouhými odpověďmi formálními, které ve skutečnosti nic nevyprávějí o reálném postupu při měření. Stěžovatel přitom již před správním orgánem I. stupně poukázal na nesprávný úhel odklonu radarové hlavy a navrhl důkazy na podporu svých tvrzení, a to ohledáním místa činu a provedením důkazu návodem k obsluze a odborným vyjádřením. Správní orgány ani krajský soud žádný z těchto důkazů neprovedly, čímž stěžovateli znemožnily jakoukoliv obhajobu.

[7] Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

III. Vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 8. 2015 zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a své dřívější vyjádření k žalobě. Měl za to, že důkazní hodnota předloženého odborného posudku je nulová, jelikož posudek postrádá jakékoliv přezkoumatelné postupy zpracovatele. Zakreslení úseček v posudku není nijak změřeno, vstupní fyzikální hodnoty nejsou kryty žádnou tolerancí. Stěžovatel nikdy nespécifikoval, jaké konkrétní skutečnosti ho vedou k závěru, že úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla byl nesprávný (neodpovídal 22 stupňům). Uvedená námitka je dle žalovaného zcela nekonkrétní a ničím nepodložená. Spíše se jeví tak, že si stěžovatel vybral jeden technický parametr měření, který spekulativně zpochybňuje. Žalovaný zdůraznil, že správní orgány učinily závěr o rychlosti vozidla žalobce nikoli na základě samotné fotografie z rychloměru, nýbrž na základě záznamu z rychloměru jako celku, který kromě fotografie vozidla obsahuje i další relevantní údaje, které jsou dílem součástí fotografie, dílem jsou uvedeny v tabulce pod touto fotografií. Vzhledem k tomu, že záznam z rychloměru existuje ve velmi dobré kvalitě, jeví se zcela standardní, že žádné ze zaznamenaných údajů si neodporují a měřené vozidlo je zachyceno nerušeně, žalovaný nespátroval žádný důvod pochybovat o závěru, že měření proběhlo řádně a že získaný výsledek je správný.

IV. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel brojí proti závěrům krajského soudu, dle nichž stěžovatel žádný důkaz svědčící o tom, že v místě měření nebyl stanoven rychlostní limit 100 km/h, nepředložil. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu. Z výpovědi svědka R. M., policisty provádějícího měření rychlosti, jednoznačně vyplynulo, že spolu s druhým policistou M. K. měřený úsek projeli a dopravní značení zkontrolovali. Na dopravním značení svítila hodnota „100“. Soud podotýká, že stěžovatel se v oznámení o přestupku ze dne 17. 9. 2013 k přestupku nijak nevyjádřil a oznámení nepodepsal (námitku, že oznámení o přestupku mu nebylo předloženo k vyjádření a podpisu, uplatnil poprvé až v žalobě). V řízení vzhledem k uvedenému nebyly prokázány důvodné pochybnosti o tom, že v čase měření rychlosti daná hodnota na svislé dopravní značce č. B20a nesvítila.

[12] Ani námitka, podle které měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení, není důvodná. Stěžovatel v souhrnu netvrdil nic, co by této skutečnosti nasvědčovalo. V kasační stížnosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-56, dle kterého je správní orgán povinen přezkoumávat, zda měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Sám Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku uvedl, že „[n]ezbytnost jejich provedení [výsledku policistů – pozn. NSS] se jeví i v souvislosti s objasněním, jak měření rychlosti probíhalo. Nelze přehlédnout, že žalobce fundovaným způsobem zpochybňoval, zda policisté postupovali při měření rychlosti jím řízeného vozidla v souladu s Návodem k obsluze měřícího zařízení PolCam PC2006.“. K tomu soud uvádí, že v nyní projednávané věci

stěžovatel relevantními důkazy či tvrzeními nezpochybnil postup policistů při měření rychlosti. Dále je nutno zdůraznit, že správní orgány policistu provádějícího měření skutečně vyslechly. Svědek M. uvedl, že rychloměr byl správně nastaven pomocí zaměřovacího přípravku, před započítím měření proběhly testy, které jsou prováděny před každým měřením. Silniční rychloměr byl dle výpovědi svědka použit v souladu s návodem k obsluze; byly tak dodrženy i maximální úhly měření, vzdálenost měření apod. Správní spis obsahuje Doklad o proškolení policistů dálničního oddělení Ostrava, v němž je uveden i prap. M. K., který prováděl nastavení rychloměru před samotným měřením (č. l. 7 správního spisu). Nejvyšší správní soud v tomto místě podotýká, že uvedené závěry neznamenají nezbytnost výslechu policistů provádějících měření v každé projednávané přestupkové věci.

[13] Ve shodě s krajským soudem nemá Nejvyšší správní soud pochyb o závěru, že z výpovědi svědka ve spojení s listinnými důkazy neplyne nic, z čeho by bylo možno usuzovat na vadné použití silničního rychloměru, a že naměřená rychlost byla skutečnou rychlostí změřeného vozidla stěžovatele. Bylo by tudíž nadbytečné provádět důkaz návodem k obsluze silničního rychloměru.

[14] Stěžovatel v této souvislosti tvrdil, že krajský soud pochybil, jestliže odmítl provést důkaz tzv. odborným vyjádřením k návrhu stěžovatele. Měl za to, že odmítne-li soud takový důkaz provést, musí řádně odůvodnit, proč tak činí.

[15] Dle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku stručně, avšak dostatečně vyložil, z jakého důvodu navrhaný důkaz neprovedl. Stěžovatelem předložený odborný posudek byl zpracován osobami, jejichž kvalifikace není zřejmá. Není ani jasné, který ze zpracovatelů za správnost posudku odpovídá – zda Mgr. P. Š., DiS., který posudek podal jako držitel živnostenského oprávnění v oboru zpracování odborných studií a posudků („vedoucí zpracovatel“), nebo Bc. T. R., o němž není blíže známo nic („zpracovatel“). Posudek rovněž postrádá seznam relevantní odborné literatury, stejně jako výchozí podklady. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, resp. žalovaného, že posudek je založen na zcela nepřezkoumatelném a nezdokumentovaném postupu zpracovatele. Z těchto důvodů nebylo možno posudek považovat za relevantní důkaz. Soud souhlasí též se závěrem krajského soudu, dle kterého bylo provedení důkazu tímto posudkem nadbytečné.

V. Závěr

[16] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu